

Robert Vannoy, Prorocy Większi, Wykład 15

Temat Sługa Pański Ciąg dalszy

2. Sługa Pański (Izaj. 42:1-7) i pytania

Jesteśmy w Księdze Izajasza 42:1-7. Masz dość długi opis pracy sługi, szczególnie w wersecie 4, gdzie czytasz: „Nie załamie się ani nie zniechęci, dopóki nie ustanowi sprawiedliwości na ziemi. W jego prawie wyspy pokładają nadzieję. Następnie aż do wersetu 6: „Ja, Pan, powołałem cię w sprawiedliwości: ujmę cię za rękę. Będę cię strzegł, abys był przymierzem dla ludu i światłem dla pogan, aby otworzyć oczy ślepym, aby uwolnić jeńców z więzienia i wypuścić z lochów tych, którzy siedzą w ciemności .

Kiedy już przeczytaliśmy w wersecie 41:8, że „Ty, Izraelu, mój sługo”, mogą pojawić się pytania. Jak to możliwe, że Izrael dokona rzeczy, które przypisuje się tutaj dziełu sługi? To pytanie może nie tylko przyjść do głowy czytelnikowi lub słuchaczowi, ale jest to pytanie, które jest poruszane w samym tekście, ponieważ kiedy przejdiesz do rozdziału 42, wersetu 19, przeczytasz: „Kto jest ślepy, ale mój sługa lub głuchy, jak posłaniec, którego wysyłam? Kto jest ślepy jak ten, który mi jest powierzony, jak sługa Pana? Widziałeś wiele rzeczy, ale nie zwróciłeś na to uwagi; twoje uszy są otwarte, ale nic nie słyszysz . W wersecie 22 czytamy dalej: „Ale to jest naród splądrowany i zrabowany; wszyscy uwięzieni w dołach lub ukryci w więzieniach. Stali się łupem, a nie ma nikogo, kto by ich wybawił”. W jaki sposób Izrael zamierza wyprowadzać więźniów z więzienia, skoro oni sami przebywają w więzieniu? Jak mają być światłem dla narodów, skoro są ślepe, okradzione i zepsute? I wydaje się, że kryje się w tym prawdziwe pytanie i zastanawiasz się, jaka może być odpowiedź.

Izajasz 24:24 Ale rozdział 42, werset 24, podejmuje i wprowadza inną myśl: „Kto wydał Jakuba na łup, a Izraela rabusiom? Dlaczego Izrael znalazł się w takiej sytuacji, w jakiej się znalazł – na wygnaniu? „Kto wydał Jakuba na łup, a Izraela łupieżcom? Czyż nie był to Pan, przeciwko któremu zgrzeszyliśmy? Bo nie chcieli pójść jego drogami; nie

przestrzegali jego prawa”. Zatem powodem, dla którego Izrael znalazł się w takim stanie, jest to, że zgrzeszył przeciwko Bogu, a Bóg skazał swój lud na wygnanie i cierpienie. Zatem sytuacja, jaka rozwinęła się w tym momencie jest następująca: Izrael jest sługą Boga, a Izrael ma być światłem dla narodów, przynieść sprawiedliwość aż po krańce ziemi i wyzwolić więźniów z więzienia, choć sam Izrael jest w niewoli i w ciemności. Sam Izrael potrzebuje wybawiciela.

Myślę, że poruszoną tu kwestią, choć w pewnym stopniu pośrednią, jest kwestia grzechu. Wybawienie z wygnania jest ważne, ale ważniejsze jest wybawienie od grzechu, ponieważ grzech spowodował wygnanie. Trzeba więc stawić czoła prawdziwemu problemowi. Myślę, że zasugerowano tutaj, że wygnanie nie może być ich problemem. Prawdziwym problemem jest grzech. „Kto wydał Jakuba na łup, a Izraela łupieżcom? Czyż nie był to Pan, przeciwko któremu zgrzeszyliśmy? Bo nie chcieli pójść jego drogami; nie przestrzegali jego prawa. W tym momencie nie ma rozwiązania tych pytań, które się pojawiają. W jaki sposób Izrael ma wykonać to zadanie lub tę funkcję? Jak należy odpowiedzieć na kwestię grzechu? Należy wziąć pod uwagę aspekty problemu, ale nie ma rozwiązania.

Zatem w tym fragmencie jest wiele rzeczy na temat sługi. Jeśli spojrzysz wstecz na początek rozdziału, zobaczysz, że sługa jest wybranym Pana w wersecie 1: „Oto mój sługa, którego podtrzymuję; moi wybrańcy.” Sługa ma Ducha Pańskiego: „Włożyłem w niego ducha mego”. W wersetach 2 i 3 widać łagodność jego charakteru: „Trzciny zgniecionej nie dołamię, lnu dymiącego nie dogasi”. Werset 4: „On przyniesie sprawiedliwość narodom, zaprowadzi sprawiedliwość na ziemi; wybrzeża będą czekać na jego prawo”. Werset 6: „Będzie światłością dla pogan”. Werset 7: „Aby uwolnić jeńców z więzienia”. Ale potem dochodzimy do wersetów 19 i 20 i pojawia się następujący problem: sługa Pana, który powinien robić takie rzeczy, jest ślepy: „Któż jest ślepy oprócz mego sługi?”

3. Izajasz 43:10

Przejdźmy do następnego fragmentu o służbie, to będzie trzeciego, czyli Izajasza 43:10. Czytacie tam: „ Wy jesteście moimi świadkami – wyrocznia Pana – i moim sługą, którego wybrałem, abyście poznali i uwierzyli mi, i zrozumieli, że nim jestem. Przede mną nie powstał żaden bóg i po mnie nie będzie. ” Werset ten pojawia się po bardzo dobrze znanym fragmencie na początku rozdziału 43. W rzeczywistości 43:1-4 to piękne wersety. Czytasz tam: „ Ale teraz tak mówi Pan: Ten, który cię stworzył, Jakubie; Ten, który cię ukształtował, Izraelu: Nie bój się, bo cię odkupiłem; Wezwałem cię po imieniu; jesteś mój. Gdy pójdziesz przez wody, będę z tobą; a gdy będziecie przechodzić przez rzeki, nie zaleją was. Gdy pójdziesz przez ogień, nie spalisz się; płomienie was nie spala ”. Bóg mówi, że pomimo grzechu Izraela, wybawi go; gdy będzie przechodzić przez wody, on będzie z nią. Nie oznacza to, że nie doświadczy trudności, ale nie zostanie całkowicie zniszczona ani pochłonięta.

Następnie werset 10 mówi, że Izraelici są jego świadkami: „, Jesteście moimi świadkami’ – wyrocznia Pana – ‘i moim sługą, którego wybrałem ’”. Zatem pomimo wszystkiego, co się wydarzyło, Izrael jest sługą Boga. Izrael jest medium, za pośrednictwem którego ma zostać ukończone ogólnoświatowe dzieło opisane w rozdziale 42, powiedzmy w wersecie 4 i wersecie 6. „Jesteście moimi świadkami”. Mamy więc tylko ten jeden werset, który porusza temat służby: werset 10.

Izajasz 43:22-25 Rozczarowanie Boga z powodu grzechu Jego ludu Ale kiedy dojdiesz do Izajasza 43:22 i następnych, masz bardzo podobny pomysł do końca rozdziału 42 – końca poprzedniego rozdziału. Tutaj znajduje się oświadczenie o Bożym rozczarowaniu grzechem Jego ludu. Mieli być jego świadkami, choć byli ludem grzesznym. Rozdział 43, werset 22 mówi: „ Nie przyprowadziliście mi owiec na całopalenia i nie zaszczyciliście mnie swoimi ofiarami. Nie obciążałem was ofiarami zbożowymi ani nie męczyłem żądaniami kadzidła. Nie kupiliście mi wonnej tataraku i nie hodowaliście mnie tłuszczem waszych ofiar. Ty jednak obciążyłeś mnie swoimi grzechami i znużyłeś mnie swoimi

obrazami. A więc ten sam pomysł, który znajdujemy pod koniec rozdziału 42 – beznadziejność sytuacji. Izrael miał być świadkami Boga; Izrael miał nieść światło poganom, ale „obciążyliście mnie swoimi grzechami, znużyliście mnie swoimi nieprawościami”.

Ale potem rozdział 43, werset 25, zawiera niezwykle stwierdzenie: „Ja, nawet ja, jestem tym, który przez wzgląd na siebie wymazuje wasze przestępstwa i nie pamięta już więcej waszych grzechów . Zatem pomimo ich grzechu Bóg mówi, że wymaze ich przestępstwa i położy kres grzechom, które są w rzeczywistości odpowiedzialne za cierpienia, w jakie się wpakowali. To wprowadza inny pomysł i w tym miejscu może pojawić się pytanie: „Jak to możliwe? Jak Bóg może po prostu powiedzieć: „Wymażę twoje występki, nie będę pamiętał twoich grzechów”? W tym momencie nie ma na to odpowiedzi, ale pojawia się pytanie. Ale tutaj widzisz, że sługa został wybrany przez Pana, jeśli cofniesz się do wersetu 10, aby mógł poznać Boga i uwierzyć mu. „Sługa mój, którego wybrałem, abyście poznali i uwierzyli mi, i zrozumieli, że nim jestem ”. Jednak Izrael zbuntował się przeciwko Panu i nie był wierny Panu, lecz raczej obciążył Pana swoimi grzechami. Ale w wersecie 25 czytamy: „Ja jestem tym, który ze względu na siebie usuwa przestępstwa”.

Zasięg tego fragmentu jest nieco trudny do określenia. Termin „sługa” pojawia się w 43:10 i jeśli przyjrzeć się kontekstowi, wydaje się całkiem jasne, że w 43:10 sługą jest Izrael, tak jak to miało miejsce w rozdziale 41. Większość tego, co następuje, mówi o Izraelu który jest tu zidentyfikowany jako sługa Boży. Zatem od wersetu 10 do końca rozdziału temat sługi przechodzi do reszty rozdziału.

Sługa w wersetach 22-25 mówił o Izraelu. W tym kontekście Izrael jest sługą. Rodzi się kolejne pytanie: kto jest sługą – czy jest to Izrael, czy też ktoś inny niż Izrael, będący częścią Izraela, ale kto jeszcze nie został ustalony? Staje się to jasne, gdy idziemy dalej. W tym momencie nie ma rozwiązania tej kwestii.

Rozdział 43, werset 23: „Nie przyprowadziliście mi owiec na całopalenie i nie zaszczyciliście mnie swoimi ofiarami. Nie obciążałem was ofiarami zbożowymi ani nie

męczyłem żądaniem kadzidła ”. To znaczy: „Nie obciążałem cię ofiarami zbożowymi” w porównaniu do: „Obciążyleś mnie swoimi grzechami, zmęczyłeś mnie drobnymi nieprawościami”. Kto ma serwer NASB? Jest napisane: „Nie obciążałem was ofiarami ani nie męczyłem was kadzidłem”. Ale NASB i NIV są co do tego zgodne i prawdopodobnie ma ku temu dobry powód. To usunęłoby to wyraźne stwierdzenie z wersetu 23; ale kiedy przejdziesz dalej w 24, staje się jasne, że Izrael jest tutaj potępiany za to, że nie dopełnił swoich obowiązków: „ Nie kupiłeś dla mnie pachnącej tataraku ani nie hojnie obdarowałeś mnie tłuszczem z twoich ofiar. Ty jednak obciążyleś mnie swoimi grzechami i znużyłeś mnie swoimi obrazami . Widzicie, król Jakub mówi w 23b: „Nie kazałem ci służyć ofiarą ani nie męczyłem cię kadzidłem”. A NIV mówi: „Nie obciążałem was ofiarami zbożowymi ani nie męczyłem was żądaniami kadzidła”. Jest to po prostu różnica pomiędzy „ofiara” a „ofiara zbożowa”; bardzo mała różnica. Werset 24b tak naprawdę rzuca światło na tę kwestię: „Obciążyliście mnie swoimi grzechami i męczyliście mnie swoimi obrazami”. Jednak Pan mówi: „Wymażę wasze przestępstwa”.

4. Izajasz 44:1-2 Przejdźmy do czwartego fragmentu poświęconego słudze, czyli Izajasza 44:1-2. Tutaj ponownie pojawia się pytanie, jak daleko rozciąga się ten fragment. Możesz przejść przynajmniej do wersetu 8, ale z pewnością 1 i 2. W rozdziale 44 czytasz: „ Ale teraz słuchaj, Jakubie, mój sługo, Izraelu, którego wybrałem. Tak mówi Pan, Ten, który cię stworzył, który ukształtował cię w łonie matki i który ci pomoże: Nie bój się, Jakubie, sługo mój, Jeszurunie, którego wybrałem. Wydaje się, że jest to deklaracja pewności wykonania dzieła, które Bóg powierzył swemu słudze. Dzieło to zostało opisane w rozdziale 42 w tym, czego dokonał. Jednak w pierwszych pięciu wersetach o słudze wspomniano wyraźnie w wersecie 2.

W pierwszych pięciu wersetach czytasz, że Jakub nie musi się bać, gdyż Bóg wyleje swego Ducha na nasienie Izraela. Czytacie to w rozdziale 44, wersecie 3: „ Bo wyleję wodę na spragnioną ziemię i strumienie na suchą ziemię; Wyleję mojego Ducha na twoje potomstwo i moje błogosławieństwo na twoje potomstwo. Wyrosną jak trawa na

łące, jak topole nad płynącymi strumieniami. „W ten sposób Bóg wyleje swego Ducha na nasienie Izraela i stworzy wielką rzeszę potomstwa. Mówi się, że wyrastają niczym wierzby nad ciekami wodnymi. „Wyleję mojego Ducha na wasze nasienie” – koniec wersetu 3 – „i moje błogosławieństwo na wasze potomstwo. Wyrosną jak trawa na łące, jak topole nad płynącymi strumieniami. Ktoś powie: „Należę do Pana”; inny nazwie siebie imieniem Jakub; jeszcze inny napisze na swojej ręce: „Pana” i przyjmie imię Izrael. Tak mówi Pan – Król i Odkupiciel Izraela, Pan Wszechmogący: „Ja jestem pierwszy i ja jestem ostatni; poza mną nie ma Boga .”

Boża obietnica (Izaj. 44:3-4) Wszczepienie pogan (por. Joel 2:28 i Pięćdziesiątnica)

Izajasz 44:3-4 to Boża obietnica: „Na spragnionego poleję wodę ziemi”, co następnie wyjaśnia: „Wyleję mojego Ducha na twoje potomstwo”. Wypełnienie tego proroctwa znajduje się w Księdze Izajasza 32:15. Pamiętajcie, że miało to miejsce w kontekście wyrażenia zamieniającego urodzajne pole w las, a las w urodzajne pole, co Payne interpretuje jako efekt natarcia asyryjskiego. Jednak tutaj jest napisane, że wypełnienie tego proroctwa nastąpi później niż w 32:15, kiedy to nastąpi przyjście Ducha Bożego, który przyniesie nadzieję zamiast przybycia Sennacheryba. Jednak jest to wcześniejsze niż w 59:21b, dotyczące tysiącletniego wylania ducha. Payne widzi więc to: kiedy mówi: „Wyleję mojego Ducha na twoje potomstwo i moje błogosławieństwo na twoje potomstwo. Wyrosną jak trawa na łące” – odnosi się to do wszczepienia pogan. To następuje w następnym wersecie, 44:5. Sugeruje, że 44:3-4 jest analogią do Joela 2:28-29, przepowiadając Pięćdziesiątnicę. Widzicie, kiedy czytacie wersety 4 i 5 o potomstwie wyrastającym jak topole nad płynącymi strumieniami i „Ktoś powie: «Należę do Pana»; inny nazwie siebie imieniem Jakub; jeszcze inny napisze na swojej ręce: „Pana” i przyjmie imię Izrael”; wszyscy ci ludzie utożsamiają się z ludem Bożym w miarę rozprzestrzeniania się Ewangelii. Prawdopodobnie jest to widoczne w tych wersetach. Niewiele jest tu powiedziane o słudze, jeśli chodzi o dodatkowe informacje, które pasowałyby do 42:6, gdzie sługa będzie światłem narodów, światłem dla pogan.

5. Izajasz 44:21 Sługa i daremność bałwochwalstwa Przejdźmy do następnego fragmentu o służeniu, Izajasza 44:21. Ponownie, nie jest to ważny fragment, ale jest to odniesienie do sługi. Ponownie, trudno jest wyznaczyć dokładny limit przejścia. Ale 44:21 mówi: „Pamiętaj o tym, Jakubie, bo jesteś moim sługą, Izraelu. Stworzyłem cię; jesteś moim sługą, Izraelu; nie zapomnę cię”. Teraz werset ten należy spojrzeć ponownie w kontekście, ponieważ istnieje zamierzony kontrast pomiędzy stwierdzeniem z 44:21 a tym, co je poprzedza. Zwróć uwagę na jego początek: „Pamiętajcie o tym” – a „te” odnosi się do tego, co było wcześniej. Co poprzedza go fragment, który mówi o daremności bałwochwalstwa i głupocie oddawania czci bożkom. Zatem „o tych rzeczach”: „pamiętaj o tym, Jakubie, bo jesteś moim sługą, Izraelu”. „Te rzeczy” polegają na tym, że bałwochwalstwo jest głupotą.

To, co poprzedza, to jeden z klasycznych fragmentów. Pamiętajcie, że to był jeden z głównych tematów drugiej części Księgi Izajasza – daremność bałwochwalstwa. To jeden z klasycznych fragmentów na ten temat. Spójrz na rozdział 45, werset 9 i następne: „Wszyscy, którzy tworzą bożki, są niczym, a to, co cenią, jest bezwartościowe. Ci, którzy stanęliby w ich obronie, są ślepi; są ignorantami, ku własnemu wstydowi. Kto kształtuje boga i odlewa bożka, co mu nic nie daje? On i jego rodzaj zostaną zawstydzeni; rzemieślnicy to tylko ludzie. Niech wszyscy się zjednoczą i zajmą swoje stanowisko; zostaną sprowadzeni do terroru i hańby. Kowal bierze narzędzie i pracuje nim w węglach; kształtuje bożka młotami, wykuwa go siłą swego ramienia. Robi się głodny i traci siły; nie pije wody i mdleje. Stolarz mierzy linią i rysuje kontur markerem; zgrubnie go dłutami i zaznacza kompasami. Ukształtuje go w postać człowieka, człowieka w całej jego chwale, aby mógł zamieszkać w świątyni. Ściął cedry, a może wziął cyprys lub dąb. Pozwolił mu rosnąć wśród drzew leśnych lub zasadził sosnę, a deszcz sprawił, że rosła. Jest paliwem do spalania człowieka; część z tego bierze i podgrzewa, rozpala ogień i piecze chleb. Ale tworzy także boga i oddaje mu cześć; czyni sobie bożka i oddaje mu pokłon. Połowę drewna spala w ogniu; nad nim przygotowuje

swój posiłek, piecze mięso i najada się do syta. On też się grzeje i mówi: „Ach! Jestem ciepły; Widzę ogień. Z pozostałych czyni boga, swego idola; kłania się przed nim i oddaje mu pokłon. Modli się do niego i mówi: „Ratuj mnie; jesteś moim Bogiem.” Nic nie wiedzą, nic nie rozumieją; ich oczy są zaklejone, więc nie widzą, a ich umysły są zamknięte, więc nie mogą zrozumieć. Nikt nie przestaje myśleć, nikt nie ma wiedzy ani zrozumienia, aby powiedzieć: „Połowę z tego zużyłem na paliwo; Nawet upiekłem chleb na węglach, upiekłem mięso i jadłem. Czy z tego, co pozostało, uczynię obrzydliwość? Czy mam pokłonić się kawałkowi drewna? Żywi się popiołem, zwiedzione serce go zwodzi; nie może się uratować ani powiedzieć: Czyż to, co trzymam w prawej ręce, nie jest kłamstwem? „,

Potem widzisz, że dojdiesz do wersetu 21: „Pamiętaj o tym, Jakubie, bo jesteś moim sługą, Izraelu”. To kontrastuje z tym, co się dzieje: bałwochwalstwo jest głupotą. „Pamiętaj o tym, Jakubie, bo jesteś moim sługą, Izraelu. Stworzyłem cię, jesteś moim sługą; Izraelu, nie zapomnę o tobie.” Bóg spełni swą obietnicę daną słudze. Praca sługi zostanie wykonana. Bóg nie zapomni swego sługi. Następnie znajduje się inne stwierdzenie, bardzo podobne do 43:25: „Ja, nawet ja, jestem tym, który wymazuje wasze przestępstwa”. Tutaj w 44:22: „Usunąłem wasze przestępstwa jak chmurę, a wasze grzechy jak poranna mgła. Wróć do mnie, bo cię odkupiłem”.

Izajasz 44:24-28 Wielkie wybawienie Boże za pośrednictwem Cyrusa W tym miejscu, po tym krótkim stwierdzeniu o słudze, znajduje się długie zdanie, wersety 24-28, które ukazuje wielkość Pana w tym, że wybawi z wygnania. Bóg odbuduje Jerozolimę, zniszczy potęgę Mezopotamii i powoła Cyrusa jako swoje narzędzie do wybawienia Izraela z wygnania. Zatem w następnym fragmencie 24-28 mamy niesamowitą przepowiednię. Pamiętajcie o kontekście tutaj, prawdopodobnie w czasach Manassesza, półtora wieku przed Cyrusem, ale oto, co czytacie w wersetach 24-28: „Tak mówi Pan – wasz Odkupiciel, który ukształtował was w łonie matki: Ja Jestem Pan, który wszystko stworzył, który sam rozciągnął niebiosy, który sam rozpostarł ziemię, który

udaremnia znaki fałszywych proroków i ogłupia wróżbitów, który obala naukę mądrych i obraca ją w bzdury który wykonuje słowa swoich sług i wypełnia przepowiednie swoich posłańców, który mówi o Jerozolimie: „Będzie zamieszкана”, o miastach judzkich: „Zostaną odbudowane” i o ich ruinach: „Będę przywróc je”, który mówi do głębin wodnych: „Wyschnij, a ja osuszę twoje strumienie”, który mówi o Cyrusie: „On jest moim pasterzem i dokona wszystkiego, co mi się podoba; powie o Jerozolimie: „Niech zostanie odbudowana” i o świątyni: „Niech zostaną założone jej fundamenty”. To mówi Pan do swego pomazańca, do Cyrusa, którego prawicy chwytam, aby przed nim podbić narody i zedrzeć królów z ich zbroi, aby otworzyć przed nim drzwi, aby bramy nie były zamknięte: Pójdę przed ty i zrównasz góry; Wyburzę bramy spiżowe i przetnę zasuwy żelazne. Dam ci skarby ciemności, bogactwa ukryte w tajemnych miejscach, abys wiedział, że Ja jestem Pan, Bóg Izraela, który cię wzywam po imieniu .

Zatem wczesne wersety rozdziału 45 i te na końcu 44 mówią, że Cyrus otrzymał od Boga polecenie podboju wielu narodów, a nawet Babilonu. Czytacie, że zostaną mu dane bogactwa króla babilońskiego: werset 3: „ Dam wam skarby ciemności, bogactwa przechowywane w tajemnych miejscach ”. Aby, gdy to wszystko się stanie, ci, którzy przeczytali przepowiednię Izajasza, mieli dowód mocy Boga Izraela. Zatem werset 4, gdzie wspomniano o słudze, mówi, że wszystkie zwycięstwa Cyrusa zostały dokonane ze względu na Jakuba, „mojego sługę”. Zatem sługą jest ten, dla którego powołano Cyrusa i dla którego dobra zostało uczynione to proroctwo.

Istnieje przepowiednia, do której odwołuje się Józef Flawiusz w komentarzu Younga, tom III, s. 197. W wersecie 3 mówi on: „„Dam wam skarby ciemności i bogactwa tajemnych miejsc, abyście poznali”. Język niekoniecznie sugeruje prawdziwe nawrócenie ze strony Cyrusa, ale po prostu to, że będzie on w stanie zidentyfikować tego, kto wykorzystał go w swoich osiągnięciach. U Józefa Flawiusza znajduje się interesujące stwierdzenie, polegające na tym, że proroctwo Izajasza rzeczywiście wywarło wpływ na Cyrusa”. Young wziął to od Józefa Flawiusza, gdzie Józef Flawiusz mówi, że Cyrus wiedział o tych rzeczach, odkąd przeczytał księgę tego proroctwa, którą pozostawił

Izajasz dwieście dziesięć lat wcześniej. To jest w *Starożytnościach* 1, akapit 2.

Young komentuje tę wzmiankę u Józefa Flawiusza. Mówi, że taki przypadek nie jest tak niemożliwy, jak niektórzy mogliby sądzić. Cyrus ogłosił proklamację wyzwolenia Żydów. To interesujące, jeśli spojrzysz na Ezdrasza, rozdział 1, gdzie znajdujesz obwieszczenie Cyrusa, zwróć uwagę na werset 2: „Tak mówi Cyrus, król Persji: «Pan, Bóg nieba, dał mi wszystkie królestwa ziemi i wyznaczył mnie, abym zbudował mu świątynię w Jerozolimie w Judzie .”” Widzisz, tam rozpoznaje Boga Izraela. „Pan Bóg niebios dał mi wszystkie królestwa ziemi”. Bardzo dobrze pasuje to do słów Izajasza: „Abyście wiedzieli, że Ja jestem Pan, Bóg Izraela”. Wniosek jest taki, że niektórzy z Was nie wiedzą. Ukazała się nowa książka Edwina Yamauchiego na temat *historii Persji* . Ciekawe, czy wspomniał coś na ten temat.

7. Izajasz 48:16-49:3 Siódmy fragment dotyczący sługi to Izajasz 48:16. Kiedy czytacie 48:16, nie widzicie terminu „sługa” – on tam nie występuje. Ale myślę, że sługa jest wyraźnie widoczny, chociaż nie widzisz tego słowa. Więcej o tym za chwilę. Cóż, przeczytajmy werset 16: „Podejdz do mnie i posłuchaj tego: Od pierwszej zapowiedzi nie mówiłem w tajemnicy; kiedy to się dzieje, jestem tam. A teraz posłał mnie Pan Wszechwładny ze swoim Duchem .” 48:16 jest interesującym werselem i stwarza dość poważny problem interpretacyjny, gdy umieści się go w jego bezpośrednim kontekście. W kontekście wydaje się jasne, że mówi to ten, który wcześniej w tym rozdziale wzywa ludzi, aby go wysłuchali. Wróć do pierwszego wersetu i zobacz, co poprzedza werset 16. Rozdział 48, werset 1: „Słuchajcie tego, domu Jakuba, wy, którzy wzywacie imię Izraela i pochodzicie z rodu Judy, wy, którzy bierzecie przysięgi na imię Pańskie i wzywajcie Boga Izraela, lecz nie w prawdzie i sprawiedliwości ”. „Słuchajcie tego, domu Jakuba ”.

Następnie werset 3 (pamiętajcie, kto mówi): „Już dawno temu przepowiedziałem rzeczy poprzednie, moje usta ogłosiły je i oznajmiłem; potem nagle zadziałałem i stało się. Bo wiedziałem, jaki jesteś uparty; ścięgną twojej szyi były z żelaza, a twoje czoło z brązu .” Werset 5: „Dlatego już dawno wam to powiedziałem; zanim się one wydarzyły,

oznajmiłem wam je, abyście nie mogli powiedzieć: Dokonały tego moje bożki; przeznaczył ich mój drewniany posąg i metalowy bóg .” Werset 9: „Przez wzgląd na moje imię opóźniam swój gniew”. Werset 12: „Posłuchaj mnie, Jakubie; Izraelu, którego powołałem: Ja nim jestem; Jestem pierwszy i jestem ostatni. Moja ręka założyła ziemię, a moja prawica rozpostarła niebiosy; gdy ich przywołam, powstają wszyscy razem”.

Widzisz, jeśli zejdziesz w dół, pierwszą osobą, „ja”, która mówi przez cały rozdział, wydaje się wyraźnie być Bóg; a kiedy przejdiesz od wersetów 12 i 13 do 15, „Ja, nawet ja, powiedziałem; tak, dzwoniłem do niego. Przyprowadzę go, a on odniesie sukces w swojej misji . Wydaje się jasne, że Bóg przemawia w pierwszej części wersetu 16; wydaje się, że nie ma co do tego żadnych wątpliwości. Ale kiedy dojdiesz do drugiej części wersetu, przeczytasz: „A teraz posłał mnie Pan BÓG i Jego Duch”.

Pierwsza część wersetu nie może być wypowiedziana przez nikogo innego jak tylko przez Boga, ale druga część mówi, że mówca jest posłany przez Boga i mówi o Bogu w trzeciej osobie. Zatem pytanie dotyczące interpretacji brzmi: jak mówiący może być jednocześnie Bogiem i być posłanym przez Boga? Jak mówiący może być Bogiem, a jednocześnie być posłanym przez Boga? Nie sądzę, że istnieje inne zadowalające wyjaśnienie tej kwestii niż sugestia, że wypowiada ją sługa Pana i że sługa Pana sam jest Bogiem. Dlatego też uważam, że Izajasza 48:16 również należy uwzględnić jako fragment poświęcony służbie. Mówi to sługa Pana, a sługą jest sam Bóg.

Zapytacie: „Skąd w kontekście pojawia się pojęcie służby?” Jeśli zagłębisz się w kontekst, myślę, że stanie się to całkiem jasne. Widzicie w rozdziale 48:16b: „Pan Bóg i Jego Duch posłali mnie” – macie „mnie”. Przejdź do 49:1: „Słuchajcie mnie, wyspy; słuchajcie tego, dalekie narody: Zanim się urodziłem, Pan mnie wezwał; od moich narodzin wspominał moje imię”. Kim jest „ja” w 49:1? Spójrz na werset 3: „Powiedział do mnie: «Ty jesteś moim sługą, Izraelu»”. Widzicie, kiedy ten fragment przechodzi do rozdziału 49, „ja” z wersetu 1, 49:1 i „ja” z 49:3: „Powiedział do mnie: «Ty jesteś moim sługą, Izraelu, w którym pokażę swój blask»”. Osoba mówiąca jest wyraźnie

identyfikowana jako sługa. Wydaje się więc, że w 48:16b, gdy jest napisane: „A teraz posłał mnie Pan BÓG i Jego Duch”, to mówi sługa, ale sługa sam jest Bogiem. Jeśli tak jest, sugerujemy niezwykle pomysł: mianowicie bóstwo sługi. Nie sędzę, że istnieje inne wyjaśnienie, które naprawdę oddałoby treść tego fragmentu. Sugerujesz więc głęboką prawdę, która jest w pewnym sensie niejasna. Nie jest to jasno wyjaśnione. To nie jest rozpracowane. Tak naprawdę zastanawiasz się jak to wszystko ze sobą połączyć. Ale myślę, że taki jest wniosek, że wszystkie te rozważania doprowadzą cię do próby dopasowania tego wersetu do jego kontekstu, do tego, co poprzedza i co następuje. Sługa mówi i sam sługa jest bóstwem.

Izajasz mówi w imieniu Boga. W powyższym kontekście przemawia pierwsza osoba, Bóg. Często prorocy mówią w pierwszej osobie w imieniu Boga. Można więc powiedzieć, że w takiej formie ten prorok przemawia w imieniu Boga w pierwszej osobie. Jednak „ja” z drugiego wyrażenia, w odniesieniu do następnego kontekstu, jest wyraźnie utożsamiane ze sługą. Oczywiście niektórzy mogą powiedzieć, że Izajasz jest sługą. Myślę, że trudno byłoby ci przekonująco stwierdzić, że Izajasz jest sługą. Czasami ludzie mówią, że Izajasz jest sługą, czasami ludzie mówią, że Izrael jest sługą, czasami ludzie mówią, że Mesjasz jest sługą, a jeszcze inni mówią, że różni się on od Izraela. Ale co w takim razie zrobić z 49:1: „Pan Bóg powołał mnie już w łonie matki” – czy to Izajasz? Widzisz tam „ja” – nadal mówisz w tej pierwszej osobie? „Pan powołał mnie już w łonie matki”. Jeśli przejdiesz do wersetu 3, „Powiedział do mnie: «Ty jesteś moim sługą, Izraelu, w którym okażę moją wspaniałość». Wydaje się, że „ja” jest utożsamiane ze sługą w 49:1-3, a sługa jest dalej identyfikowany w wersecie 3 jako Izrael.

W porządku, w takim razie musisz przejść do rozdziału 49, wersetów 5 i 6. Przejście do następnego fragmentu staje się bardziej skomplikowane. Ale wydaje się, że kiedy dotrzemy do wersetów 5 i 6, w wersecie 3 sługą jest Izrael, ale funkcja sługi, jak widzicie, w wersecie 5, mówi teraz, że Pan ukształtował mnie od łona matki, abym był sługa – zadaniem sługi jest ponowne przyprowadzenie do niego Jakuba, „przyprowadzenie do niego Jakuba i zgromadzenie Izraela u siebie”. Kiedy dojdiesz do

wersetu 5, wydaje się jasne, że chociaż sługą w pewnym sensie jest Izrael, sługa będzie się różnił od Izraela. To rodzi kolejną kwestię, którą omówimy bardziej szczegółowo, kiedy już tam dotrzemy.

Cóż, myślę, że kiedy dotrzemy do wersetów 5 i 6, stanie się jasne, że chociaż sługą jest Izrael, w pewnym sensie sługę można odróżnić od Izraela. Zatrzymajmy się, ponieważ chcę omówić rozdziały 49-50. To jest w następnym głównym fragmencie służącym.

Zatrzymajmy się w tym, dopóki nie spojrzymy na rozdział 49. Izajasz 49 to główny fragment, który rozciąga się od wersetu 1 aż do wersetu 12, następnego głównego fragmentu poświęconego słudze. Zróbmy dziesięć minut przerwy, a potem wróćmy do tego.

Przepisane przez Danę Engle
Początkowa edycja: Carly Geiman
Zgrubna edycja autorstwa Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa